

На момѣ-те жълто злато
Жълто злато и коприна.
Не ѣ дете кжде годѣ,
Ток' ѣ бълѣкъ на земля-та,
Кжде стое, слонце грее,
Ка зборува, бисеръ блува,
Ка сѣ смее, злато лее.“
Ка си дочу бѣла Боя,
Тѣ си стана, тѣ си зеде
Легенъ, ибрикъ, раки сапунъ,
Тѣ си изми бѣло лице;
Отвори си килере-то
Килере-то, ковчедже-то,
Си искара чисто рухо,
Сѣ промени, сѣ нареди,
Дѣ си узе празна фурка

Празна фурка безъ кждея,
Вретено-то непредено;
Тѣ киписа кротко, кротко,
Кротко, кротко на големо,
Тѣ си поиде на бунар-отъ
На бунар-отъ, край чинар-отъ.
Нито зема, нитъ купува,
Очи фърли въ баздриганче,
Мошне ѣ ѣ въ сѣрце влегло.
Скоро, скоро сѣ повърна,
Тѣ си поиде дури дома,
На майка си ѣ говоре:
„Ти сѣ вѣрла магесница,
Ти вѣрзи му пѣтища-та,
Ваздриганче тук' д' остане.“

386.

„Стойничко, моя душичко!
Ела ми вамо повамо,
Край мое десно колено,
Край моя-та бѣрза коня;
Отъ коня да сѣ наведамъ,
Лице твое да целивамъ.“
Она веле и геворе:
„Ей море лудо, да младо!
Минишъ, поминишъ отъ тува
Низъ наши-те рамни дворѣ,
Нимуй сѣ сѣ мене задевай,
Нимуй сѣ мене смислувай,
Вчера сумъ била на река,
Везденъ сумъ платно бѣлела,
Тѣнки те пусти дарове,
Везденъ ме слонце греало;
Глава ме боле до бога,
Не можамъ да ти зборувамъ,
Ни сѣ очи да те погледамъ,
Ни сѣ глава да ти намахнамъ.“
Тогѣй веле лудо младо:

„Стойничко моя душичко!
Лель те ѣ глава болело,
Защо не дойде до мене,
Ясѣ имамъ билка отъ глава,
Позлатенъ нетопъ на глава,
Глава-та да ти помине,
Тѣгѣ-та да ти размине.
Ела ми вамо повамо,
Край мое десно колено,
Край моя-та бѣрза коня,
Отъ коня да сѣ наведамъ,
Очи-те да ти милувамъ,
Пазухи да ти драгувамъ.“
Она му веле, говоре:
„Ей море лудо, да младо!
Минишъ, заминишъ отъ тува,
Немуй ме мене задевай,
Немуй ме мене смислувай!
Вчера сумъ била на лозѣ,
Везденъ сумъ лозѣ копала,
Везденъ сумъ грозѣ зобала,